

Реферат на тему: "Чехов і його твори "Палата №6", "Іонич"

Антон Чехов

Реферат на тему:

А.П.Чехов і його твори "Палата №6", "Іонич"

А. Чехов — видатний російський прозаїк і драматург. Він підняв на недосяжну висоту жанр оповідання-новели і сказав нове слово у драматургії.

В 1884 році виходить перший збірник оповідань Антона Павловича Чехова, позитивно оцінений критикою,— "Сказки Мельпомены", в який увійшли шість оповідань з життя людей театру.

1884 рік видався надзвичайно вдалим для Чехова. Закінчуючи університет, він уже був автором таких чудових творів, як "Хирургия", "Хамелеон", "Жалобная книга", "Смерть чиновника", "Толстый и тонкий", які пізніше будуть рахуватися програмними в його творчості. Всі вони вирости з невеликих історій, анекдотів, смішних сценок і по суті перетворилися в сатиричне викриття сучасної Чехову дійсності. Його оповідання — новели — це епічні твори, в яких ставляться великі морально-психологічні проблеми. Чехов у своїх творах — майстер художньої деталі.

1886 рік став переломним у творчості Чехова. Випустивши в світ книгу "Строкати оповідання", він немовби підбив підсумок зробленому, щоб перейти на новий, вищий щабель творчого розвитку.

В своїй літературній діяльності Антон Павлович не забував про те, що він лікар. Лікарі стають головними героями його творів, та й психологію своїх персонажів він описує з чисто медичною ретельністю. Навіть незнайомим з біографією Чехова читачам стане зрозуміло, що письменник створивши такі твори, як "Палата № 6", "Случай из практики", "Скучная история", "Припадок",— лікар за професією. Інші оповідання письменника— "Чорний монах", "Людина у футлярі", "Іонич", "Дама з собачкою",— також стали шедеврами, в яких ми бачимо глибокий аналіз дійсності, даний у викінчених художніх образах. Письменник відмовляється від моральної проповіді, глибоко досліджуючи натомість життєві явища.

Медицинська практика, без сумніву, розширила й життєвий досвід письменника: адже до нього йшли люди не тільки з різними захворюваннями, але й з різними долями. Тому немає нічого дивного в тому, що в чеховських творах зустрічаються різних характерів і соціальних верств. Проте критики часто звинувачували Чехова в тому, що в своїх оповіданнях він зображує похмурий і сірий світ, в якому немає місця "живій людині", ніби цей світ бачиться очима хворого. Проте письменник за своєю вдачею був веселою і життєрадісною людиною. Він був прив'язаний до своєї сім'ї, любив сестру і братів.

Палата №6. Оповідання і повісті 90-х років, спрямовані проти жорстокого і

вульгарного життя. Ця розповідь написана після повернення Чехова з о. Сахалін. Образ в'язниці переслідує письменника і палата №6 — це в'язниця.

"Усюди — палата №6. Це Росія" (Лесков). Повість починається з опису флігеля лікарні, там розташовані душевно-хворі. Тяжке враження складається після опису флігеля, а ще більше збільшується з опису палати і сторожем Микитою.

Хворі схожі на арештантів, лікарня на в'язницю, де все перемішалось і важко відрізнити нормальну людину від божевільного. Єдина людина здатна тверезо міркувати це душевнохворий І.Д. Громов. Доктор Рагін говорить, відвідуючи його в страшній палаті: "Якби ви знали друг мій, як мені набридли загальне бездарність, бездумність, тупість і з якою радістю я кожний раз розмовляю з вами. Ви розумна людина і я насолоджуюся вами".

Життя серед нормальних людей, звела його з розуму, і він занедужав манією переслідування, дуже розповсюджене захворювання того часу. Громов попадає в той заклад, де хворих не лікують, а мордують.

Громов болісно реагує на зло, несправедливість, беззаконня. Він не перестає протестувати, обурюватися, і не утрачає віри в те, що чи рано пізно правда нарешті восторжествує.

Інакше дивиться на життя доктор Рагін. "При всякій обстановці ми можемо знайти заспокоєння в самому собі". Відштовхуючись від цієї ідеї Рагель не втручається в справи лікарні, не намагається змінити положення хворих: " У своїй нечесності винуватий не я а час".

Чехов повстає проти насильного погляду на життя, зручного для тих, хто сам не страждає. Вустами Громова автор засуджує Рагіна: "Нас тримають тут за ґратами, гноять, мордують, але це прекрасно і розумно, тому що між цією палатою і теплим кабінетом немає ніякої різниці.

"Муки нехтуєте, а мабуть прищеми вам палець дверима, закричите в усе горло".

Лише перед смертю Врагель зрозумів правду Громова, правду тих, хто не хоче, не може миритися з насильством. Коли в палаті №6 Микита б'є його, ця подія висвітлює пронизливим світлом неправда його життя і його філософського світогляду. Настає пробудження совісті, появи почуття провини, у голові його мигнув страшний, нестерпний біль, що таку ж точно біль повинні були випробувати роками ці люди. Рагін умер не від побоїв Микити, а від боріння совісті, яка прокинулася.

"Іонич"

У оповіданні "Іонич" А.П.Чехов показує поступову деградацію людини, яка перетворюється під впливом середовища з молодого енергійного лікаря в жирного, апатичного обивателя.

У місто С. приїжджає Дмитро Іонович Старцев — молодий земський лікар, який захоплений роботою, прагненням допомогти людям, зробити щось неабияке. Робота складає для нього сенс життя, заради неї він відмовляється від розваг. Однак йому радять бути у "самій освіченій у місті родині" Туркиних, що насправді була цілком посередньою, але з потугами на оригінальність. Старцев починає бути в Туркіних,

закохується в їхню дочку Катерину Іванівну і навіть намагається доглядати за нею. Примітно, що коли доктор поїхав робити пропозицію Катерині Іванівні, по дорозі міркував, скільки дадуть приданого. Катерина, уявивши себе талановитою піаністкою, відмовляє Старцеву, і він горював цілих три(!) дні.

Проходить час. Дмитро Іонович обзавівся практикою, поповнів, по-старому ніде не буває — але вже не через служіння медицині, а через її прибутковість. Коли ж, через чотири роки, Катерина приїжджає погостювати і, зустрівши Старцева, захоплено викликає про те, як чудово допомагати страждальцям, Іонич думає про те, з яким задоволенням він виймає щовечора гроші з кишені. І вогник, що ледь зажеврівся в його душі, знову згас.

Іонич перетворився в товстого, дратівливого, ледачого душею обивателя, власника маєтку і двох будинків у місті. І ніхто і ніщо більше його не цікавить, крім грошей. "А добре, що я тоді не женився!" — думає Іонич.

"Середовище заїло" — так пояснювали на початку століття подібні метаморфози. Але ж Дмитро Старців був недурною людиною й усвідомлював, що з ним відбувається — і тем глибше трясовина обивательщини, у яку він занурювався. Винен сам Іонич, значить у ньому споконвічно сидів ледачий обиватель, а те, що було в ньому гарного, зростаючого, світлого, не змогло пробитися через цю ліню і щиросердечну непевність.

* * *

Отже, як бачимо, А.П.Чехов був майстром не тільки слова, але й душі людської, досліджував її тонкі сторони і намагався поділитися своїми спостереженнями з читачем. За що йому всі ми повинні дякувати.

Л і т е р а т у р а:

1. Російська література.. М., "Наука", 1985.
2. Російська література. М., "Просвіта", 1989.
3. Зарубіжна література. Т., "Навчальна книга", 2000.